

Zopet sem pisal članek. Pisal sem mrtvaški list tisti „Zvezdi“, ki sem jo urejal od njenega početka naprej. Stal sem ji na strani ob rojstvu in sedaj ji moram zatisniti „trudne oči“. Globoko sem pomočil pero in pisal:

„Ob tvojem grobu, mila „Zvezda“, stojimo danes. Zamrla si — a nismo te umorili mi; nismo ti mi izkopali hladnega groba. Od drugod, iz višav je priletela strupena puščica in te zadela v tvoje rahlo srce; iz višav je udarila strela in te je razbila; odzgoraj je zapihala mrzla sapa in ti upihnila tvojo svetlo luč. Srce se nam krči, ko se ločimo od tebe, mila tovarišica; ko se poslavljamo od tebe, zvesta vodnica! Srce nam poka, a vendar stojimo ob tvojem ranem grobu neupogneno; saj vemo, da je bolje počivati v miru kot živeti v preganjanju.“

Pokopali smo torej „Zvezdo“. Ne vem, kje so sedaj njeni zemski ostanki. Jaz jo imam samo še v spominu. In da spomin nanjo ne zamre, sem tudi sèm popisal njen vzhod in njen zahod, njen začetek in njen konec.

J. E. Bogumil.

NETOPIR.

Mraz je razprostrl svoja krila čez vas. Ker je bila ravno nedelja, je tudi hlapec Ivan (ali kakor so ga domači klicali, Jan) prej dogotovil svoje opravilo v hlevu.

Prišel je v hišo in je prinesel v klobuku netopirja s seboj. Pokazal ga je otrokom, ki so začudeni gledali vanj. Ko so se ga nagledali, odnese ga Jan zopet na dvorišče. Gospodinja še ni imela večerje pripravljene, zato se vsede Jan med otroke in jim pravi: „Če boste pridni, vam povem historijo o netopirju. Otroci veselo poskočijo in ga zaprosijo, naj jim pove historijo: „Jan, oh povej nam zgodbico o tem tič-mišu!“

Jan začne: „Nekdaj še ni bilo te čudne živali. A postala je tako. Svoje dni so se delile miši v dva rodova. Tadva sta si nekoč napovedala vojsko. Prvemu rodu se je že godilo silno slabo. Umakniti se je moral v zidano ograjo ter zadelat vse luknice, da oblegalci niso mogli noter. Ker pa niso imele zaprte miši nič živeža, pretil jim je pogin vsled gladu. V tej veliki sili so prosile miši Boga, naj jih reši gladu in sovražnika. To je uslišal ljubi Bog in izpolnil njih prošnjo. Dal jim je peruti na prednje noge. In s temi še sedaj v hladnih večerih frčé po zraku. A to niso več miši, ampak netopirji.

Polenčan.

